

SYDSVENSKAN

Lyhörd pjäs om barnets längtan

Text: Boel Gerell

Mamman spelas av Kirsti Öibakken Pedersen.

BILD: MARK GOLDSWORTHY

Publicerad 28 september 2015 16.40 · Uppdaterad 28 september 2015 16.40

Vattenmamman

Av Isa Schöier. Regi: Stalle Ahrreman. Scenografi, kostym: Marta Cicionesi.
Komposition: Kirsti Öibakken Pedersen. Medverkande: Ola Citron, Nanna Nore, Kirsti Öibakken Pedersen. Teater Sagohuset, Lund, 25.9

Åtskilligt har hänt inom barnlitteraturen under de senaste decennierna. Inte minst har bilden av kärnfamiljen och föräldrarollen utmanats i en rad annorlunda uppväxtskildringar.

Svarta och stickiga berättelser som tidigare sparats till den vuxna eller åtminstone tonåriga publiken gestaltas nu i barnböcker och dramatik som talar direkt till små barn. Till dem som befinner sig mitt i barndomen, som igenkänning eller insikt om att det finns andra sorters liv än de trygga och välordnade.

Inte minst på återuppståndna Unga teatern i Malmö har de tunga frågorna fått ta plats på scenen i bearbetningar av barnböcker som "Lilla Döden hälsar på" av Alma-prisade Kitty Crowther och "Den arge" av Gro Dahle och illustratören Svein Nyhus.

Med gestaltningens hjälp bäddas stoffet in i fantasteri och bilder som gör det svarta uthärdligt.

Med pjäsen "Vattenmamman" fortsätter dramatikern Isa Schöier traditionen och lägger fokus vid det starka barnet, som inte bara förväntas klara sig själv utan också ta hand om sin omåttligt törstiga mamma (Kirsti Öibakken Pedersen).

Redan för fem år sedan samarbetade Isa Schöier med Sagohuset i pjäsen "Himmel och Pannkaka", också det en berättelse om ett barn som lämnas ensamt att reda upp tillvaron efter föräldrarnas skilsmässa.

I "Vattenmamman" är pappan redan ute ur bilden och allt flickan har är en mamma som ständigt glömmar bort att hon finns och för var dag blir allt gråare och mer förvirrad av sitt drickande.

Som ett stråk genom pjäsen går barnets skam och längtan efter en förälder som alla andras. I Stalle Ahrremans regi tas barnets kamp för ett anständigt liv på största allvar, samtidigt som komiken i det absurda beteendet lyfts fram och tillåts ta plats, vid sidan av den vuxnes insikt om mörkret i missbruket. Inte minst Nanna Nore är utmärkt i rollen som flickan som bär världen på sina axlar.

En lösning ges förstås även på denna djupgående tragik, annars vore det för dystert. Som en man (Ola Citron) som också han är ensam och full av skam, men som efter en puss eller två blir så mycket gladare och som kanske kan bli en ny pappa.

Lättköpt? Kanhända. Och samtidigt behövs något fluffigt och sött som motvikt till det beska, tunga.